

LEOPOLDA BUMBÁČE NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ

Dobrodružná pohádka pro odvážné děti

napsal a nakreslil Jan Budař

xyz

Leopolda Bumbáce největší tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Budař

Leopolda Bumbáce největší tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

© Jan Budař, 2021

Illustrations © Jan Budař, 2021

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7597-927-8

ISBN e-knihy 978-80-7597-930-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7597-931-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7597-929-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

LEOPOLDA BUMBÁČE NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ

Dobrodružná pohádka pro odvážné děti

napsal a nakreslil:
Jan Budar

xyz

Prvních sto výtisků je číslováno
a podepsáno autorem.

č. _____

Věnováno všem ztraceným
duším,
jež hledají cestu
domů.

v Praze 18. 3. 2021

Milí Senáři,

POHÁDKA O LEOPOLDU BUMBÁČOVÍ byla původně napsána jako scénář k filmu (třeba z ní film ještě bude, nebo už dokonce je?!).

V roce 2013 vyšla jako moje vůbec první literární dílo. Tehdy jsem ji dal do jedné knížky s pohádkou mého dědy Antonína Dočekala, který byl jedním z nejstarších knižních debutantů na planetě (bylo mu v době vydání 95 let).

Příznávám, chtěl jsem mu udělat radost a taky jsem si přál, aby můj scénář vyšel knižně, protože tak se prý dobře chrání autorská práva. Vlastně jsem se stal spisovatelem poněkud omylem, každopádně, když se první náklad Leopolda Bumbáce vyprodal a s nakladatelstvím jsme se rozhodli pro vydání druhé, zjistil jsem, že si nemůžu pomoci a ten sedm let mladý text upravuji, přepisuji, peru se s ním, hledám k němu cestu, znovu vážím každé slovo, a zase už jsem nesmírně zvědav, jak vás ta slova budou bavit.

Ne že by se z mé pohádky stal jiný příběh, ale pokud se najdou tací, kteří si přečtou verze obě, rozdíly jistě najdou.

Přeji vám krásný zážitek a děkuji vám, že jste se rozhodli poznat bývalého dělostřelce Leopolda Bumbáce a tím tak trochu i mne...

Váš, Jan Budar

KAPITOLA PRVNÍ

DOBŘÝ VOJÁK BUMBÁC

HNED ZA VESNICI Pyšnice, nedaleko Nebohovic, bylo veliké pole. Na něm už víc jak tři sta let rostly dvě mohutné košaté lípy. Sázal je tehdy drobný pihovatý chlapec jménem Ludvík a kromě těch dvou stromů už po něm nic nezbylo. Jeho vzdálená příbuzná – sestřenice tchánovy neteře z matčiny strany – půvabná abatyše Denisa, nechala mezi ty lípy postavit boží muka s nápisem, kdysi pozlaceným: Bůh ochraňuj vše živé. Lípy i boží muka teď dávaly vlídný stín odpočívajícímu, unavenému, ale šťastnému muži – Leopoldu Bumbácovi – dělostřelci; tedy teď už bývalému.

Bylo jaro, všechno se probouzelo k životu, z hlíny se drala mladá pšenice a slunce nešetřilo svým teplem. Bumbácova špinavá, potřhaná prušácká uniforma tu zdravou zeleň trochu rušila. Jemu to ale pranic nevadilo, měl radost, že je živ, a lačně nadechoval opojný vzduch plný kyprých vůní. Svou sympatickou zarostlou tvář nastavoval slunečním paprskům, které se k němu tu a tam prodíraly skrz koruny stromů. Byla květnová neděle roku 1866 a právě skončila bitva mezi Prusáky a Rakušáky.

Jestli vám Prusák a Rakušák zní dost podobně a říkáte si, proč by se ti dva bili, když se jmenují skoro stejně, jste chytré děti a já mám radost, protože tahle pohádka je právě pro vás.

Leopold Bumbác o tom tenkrát také přemýšlel, zda všechno to mlácení a umírání mělo smysl. Všude po poli se ještě válely zbytky vozů, zbraní i uniforem, hlína dosud nestihla vsáknout všechnu prolitou krev a déšť s větrem ještě nezahladily hluboké jizvy v půdě.

Jak už to tak ve válkách bývá, i tady se lidé bili hloupě a zbytečně. Vojny jsou vůbec divná věc, muži v nich ztrácí zdravý rozum, ženy muže a děti rodiče. Přesto se válčilo, válčí a válčit nejspíš bude. Přitom by stačilo jen trochu neposlušnosti! Ano, neposlušnosti! Kdyby všichni vojáci přestali poslouchat rozkazy

svých generálů, neměl by rázem kdo s kým bojovat. Generálové by si tak leda mohli zahrát kuželky, ale na to jsme my dospělí příliš chamtiví a vystrašení. Žádná válka, ať už byla kdekoliv, za to nestála, ať si všichni vojáci i generálové myslí, co chtějí.

Jak se tak Bumbác rozvaloval v kořenech lípy, všiml si, že na něho cosi blýsklo z mladého osení. Natáhl se pro to; byla to malá foukací harmonička opatřená šňůrkou, na zadní straně měla krasopisně vyrytý monogram A. M. O kus dál ležel pěkný červený šátek s vyšitým srdíčkem. Bumbác si šátek uvázal kolem krku a z harmoniky sfoukl hlínu.

Ách... Ááách...

Skoro se mu zdálo, že zřetelně zaslechl dvojí lidský vzdech. Široko daleko však nebylo živé duše, tak se usadil zpět ke kořenům stromu, zavřel oči a na harmoničku vyloudil pár něžných tónů; rozletěly se do kraje jak blýskavé perličky. I špačci se usadili v korunách lip, aby si poslechli tu táhlou melodii.

Pak ale jarní slunce píchlo vojáka do očí; byl čas vyrazit. Bumbác si harmoniku pověsil na krk, tlumok si přehodil přes rameno a vydal se na další cestu. Kam? To nevěděl ani on sám.

KAPITOLA DRUHÁ

ZLODĚJ A KOMEDIANT

